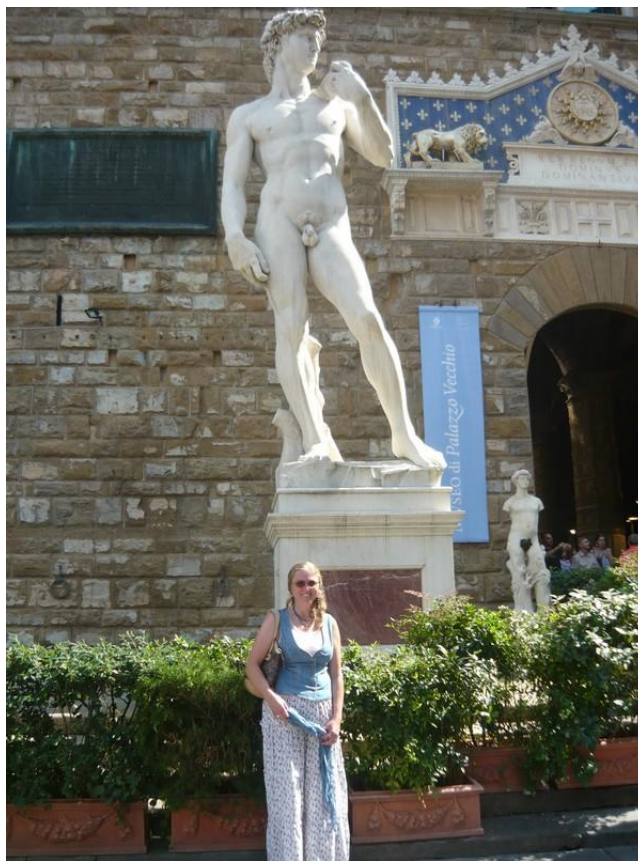

Italský týden Lucky Bartůškové

Pátek – sobota

Je pátek večer. Věším zástěru na hřebík, vyvinu se z objetí dětí, a aby se mi nestýskalo, myslím na to, jestli stihnu po návratu zavařit hrušky. Nasedám do autobusu, jedeme k hranicím. Pomalu usínám a myslím na hrušky.

Probouzím se ve tři ráno. Za oknem vystupují Alpy. Projíždíme Brixenem. Snažím se myslet na Havlíčka, ale stále myslím na hrušky.

Šest hodin. Slunce vstává z laguny, kterou právě míjíme. Cedule s nápisem Venezia 30 km. Myslím na Tiziana, Belliniho a Tintoretta – a chvílemi taky na hrušky.

V půl deváté skáču po hlavě do moře. Je slané...

Neděle

Probouzíme se v Anghiari, za oknem prejzová střecha protějšího domu a do ní se opírá toskánské slunce. Je to muzeum, oknem vidíme do expozice zbraní. Obědváme u profesora Enziho a Giuliany a pak si jdeme prohlédnout Sansepolcro. Všude postávají středověcí lučištníci v dokonalých kostýmech. Mají černé brýle proti slunci, kouří a telefonují. Chystá se

velká sláva – soutěž ve střelbě z kuše a večerní průvod. Procházíme kolem opevnění. Je ve tvaru srdce a ve střílnách hnízdí holubi. Picasso by měl radost.

Pondělí

Florence. Jsem „zadákem“ – chodím vzadu, hlídám, aby se někdo neztratil (Fotografické aparáty by se měly zabavovat jako nevhodná hračka, focení zdržuje v chůzi.) a počítám do dvaceti. Chodím, kudy chodíval Michelangelo – a počítám do dvaceti. Počítám do dvaceti a obdivuji Ghibertiho dveře. Počítám do dvaceti a obdivuji dóm Santa Maria del Fiore. Vypadá jako obří dort. Počítám do dvaceti a obdivuji Davida. Je to ještě větší fešák než na obrázcích. V hrobce Medicejských ztrácím úžasem řeč.

Splnil se mi sen, viděla jsem Florencii. Teď budu snít – o počítání do dvaceti.

Úterý

Ráno do školy. Naši a italští studenti se moc neliší, kdyby mluvili česky, myslela bych, že jsme v Plasích. Tiše závidím digestoř v učebně chemie. Když ji závidím nahlas, dozvídám se, že není co závidět. Je nefunkční. Hm...

V poledne nás přijímá paní starostka. Má modrobílé šaty a červené lodičky (Že by naschvál?) a je moc milá.

Odpoledne klášter Montecasale. Tady přespával svatý František cestou do Assisi. Překvapeně zjišťuji, že je tu ta samá křížová cesta jako v kostele v Oboře. Fotím, dokumentuji. To budou oborské bábinčky koukat! A pak, že nejsme světoví!

Středa

Ráno prezentace našeho projektu – uf, máme to za sebou – a pak prohlídka středověkého Anghiari. Je to fotografův ráj. Hned na začátku se vrháme na auto s ostříhanými větvičkami rozmarýny. Roste tu tak bujně, že ji musí krotit a stříhají ji do živých plůtků. Snad ty větvičky doma zakoření. Od té chvíle, kam se hneme, jde za námi rozmarýnová vůně. Vstupuje s námi do krámků i do kostela. I do lisovny oleje, malého rodinného podniku poblíž. Ochutnáváme různé druhy olejů s chlebem. Mají tu i rozmarýnový. Tak takhle voní a chutná Toskánsko. I když náš chleba se sádlem a škvarky taky není k zahození.

Čtvrtek

Assisi. I když svatý František zemřel před 800 lety, jeho laskavost a dobrota tu čiší z každého kamene. I Giottových fresek zachycujících jeho život. Je to vlastně obří komiks nedožrnné umělecké hodnoty. V tichosti procházíme kolem Františkova hrobu. Je tu mír a klid.

Odpoledne čokoládovna v Perugii. Paráda. Tak tady se vyrábí slavné Baci. Ještě větší paráda. Prohlídka je s ochutnávkou. Úplně největší paráda. Jen ty loga Nestlé mi tu nějak neseďí.

Večer zkusím koupit Baci v malém poetickém obchůdku na náměstí. V čokoládovně měli pravdu – prodej je sezonní. Molto caldo. Moc horko. Snad mě zachrání nepoetický supermarket. Ach jo.

Pátek – sobota

Loučení, loučení. Velmi slzavá věc. Ale rýsuje se další spolupráce, takže je naděje, že tu nejsme naposled. Před námi je dlouhá cesta domů, ale ještě před tím San Marino. Proč jen ty pevnosti stavěli na kopcích? Pomysleli někdy na zavrať svých potomků? Pohled z hradeb dolů je prý úchvatný. Nevím... Cestou v serpentínách radši zavírám oči a začínám zase myslet na hrušky.

